

Dėkojame Jums už viską, MAMYTĖS! Džiaugdamiesi, sveikiname Jus!

Kol dar nebuvau MAMA, darydavau ir valgydavau karštą maistą. Mano rūbai nebuvo dėmėti. Telefonu kalbėdavau ramiai. Ir niekada nesijaudindavau dėl to, kad vėlaiėjau gulėti. Sukuodavausi ir valydavausi dantis kasdien.

Kol dar nebuvau MAMA, tvarkydavau namus kasdien. Ir niekada nesuklupdavau ant žaislų ir nepamiršdavau lopšinės žodžių.

Kol dar nebuvau MAMA, niekas nebuvo manęs apkakojęs, apvėmęs, apkramtęs, apsisiojęs, apžnaibęs savo mažais pirščiukais.

Kol dar nebuvau MAMA, niekada neverkia matydama ašaras. Niekada nesikraustydavau iš proto iš laimės vien dėl paprasčiausios šypsenos. Niekada nesėdėdavau naktį žiūrėdama į miegantį vaiką.

Kol dar nebuvau MAMA, niekada nelaikydavau rankose miegančio vaiko, nes gaila padėti. Niekada mano širdis nesubyrėdavo į tūkstančius dalelių, kad kažkam negalėjau palengvinti skausmo. Neikada nemaniau, kad kažkas toks mažas gali pakeisti mano gyvenimą taip stipriai. Aš nežinojau, kad galėjau kažką taip stipriai mylėti. Ir nežinojau, kad man patiks būti MAMA.

Kol dar nebuvau MAMA, nežinojau, ką reiškia jausti, tarsi širdis būtų išlipusi iš kūno. Ir nežinojau, koks ypatingas jausmas yra pamaitinti alkaną kūdikį. Nežinojau, kad vaiką ir mamą sieja tiek daug. Ir nežinojau, kad kažkas toks mažas galėtų paversti mane tokia svarbia.

Kol dar nebuvau MAMA, aš niekada neatsikeldavau kas 10 minučių tiesiog įsitikinti, kad viskas...tvarkoje. Ir niekada nejutau tos šilumos, džiaugsmo, meilės, stebuklo, pasitenkinimo būti MAMA.

Aš nežinojau, kad galiu jausti tiek daug, kol dar nebuvau MAMA.

“Aš – gerasis ganytojas, – sako Viešpats, – aš pažįstu savąsias avis, ir manosios pažįsta mane.”

Jn 10, 14

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Apd 2, 14a, 36–41; Ps 22, 1–6; 1 Pt 2, 20b–25

Psalmės atliepas

Mane Viešpatys gano; man nieko nestinga.

Evangelija pagal Joną (10, 1–10)

Jėzus kalbėjo savo mokiniams: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas neina pro vartus į avių gardą, bet kopia pro kur kitur, tas vagis ir plėšikas. O kas pro vartus ateina, tas avių ganytojas. Jam sargas atkelia vartus, ir avys klauso jo balso. Jis šaukia savašias avis varda ir jas išveda. Išsivaręs visas saviškes, jis eina priešakyje, o avys jį seka, nes pažįsta jo balsą. Paskui svetimą jos neseks, bet nuo jo bėgs, nes nepažįsta svetimųjų balso“.

Jėzus pasakė jiems tą palyginimą, bet jie nesuprato, ką tai reiškia.

O Jėzus kalbėjo toliau: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: aš – avių vartai. Visi, kurie pirma manęs atėjo, buvo vagys ir plėšikai, todėl neklausė jų avys. Aš esu vartai. Jei kas eis per mane, bus išgelbėtas. Jis įeis ir išeis ir ganyklą sau ras. Vagis ateina vien tik vogti, žudyti, naikinti. Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, – kad apščiau jo turėtų“.

Evangelijos komentaras:

Evangelijos tema – Gerasis Ganytojas. Nebūtų keista, jei mūsų laikų žmogui tokie įvaizdžiai, kaip „geras ganytojas“ ar „klusnios avys“ atrodytų svetimi, o gal ir nepriimtini. Kita vertus, pirmieji Jėzaus paveikslai Jį vaizduoja būtent kaip Gerą Ganytoją – jauną, giedro veido vyrą, pusilgiu apsiaustu, su aivele ant pečių.

Gerojo Ganytojo tema nėra paprasta.

Pirma, dažnas suaugęs, o ir augantis žmogus gali pasakyti – „kam man kažkoks ganytojas, juk aš pats galiu savo galva vadovautis, esu išsilavinęs ir savarankiškas, o jei ko nežinau, pasižiūrėsiu Google ar paklausiu draugų“. {Ganytojas – draugas.}

Antra, jeigu ganytojais Bažnyčios žmonės laiko dvasininkus (kas nėra labai teisinga...), tai jiems keliami tokie reikalavimai, kad vargu ar kuris nors juos pateisintų. Popiežius Pranciškus kalbėdamas kunigams sako, kad ganytojas turi turėti avių kvapo. Kad „ganytojas“ turi būti kartu su „ganomaisiais“. {Ganytojas – savas.}

Psalmeje girdime, kad pats Dievas yra mūsų Gerasis Ganytojas, o žemiški ganytojai tik padeda Jam, patys būdami su Ganytoju. {Ganytojas – Dievas.}

Kiekvienais metais evangelijos ištrauka kreipia mūsų dėmesį vis į kitą Jėzaus kaip Gerojo Ganytojo aspektą. Vienais metais girdime Jėzų sakant, kad „Geras Ganytojas už avis guldo savo gyvybę“; kitais, kad „manosios avys klauso mano balso“, štai šiame girdime, kuomet Jėzus sako – „aš esu avių vartai“. Ir taip pat: „Visi, kurieėjo pirma manęs, yra vagys ir plėšikai“, jų neklausė, nėjo paskui, į kitus žiūrėjo kaip į grobį, o ne kaip į savus... Nerūpėjo duoti, vesti, prižiūrėti, ganyti... Suprantame, kad čia Jėzus mintyje turi negerus ganytojus. Va, tuo ir skiriasi geras ganytojas nuo negero. Visais laikais esama ir tikrų, ir netikrų žmonių, mokytojų ir ganytojų. Netikrume esantys galbūt net „patrauklesni“, kalba tai, ką norime girdėti, bet galiausiai suprantame, kad mes jiems nerūpime... Verta pamąstyti apie tai, kas man rūpi? Juk visi esame kažkam ganytojai...

Jėzus žodžiai – „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, kad apščiau jo turėtų“, įneša aiškumą, galvoant apie ganytojus. Kiekvienas tėtis ar mama, senelis ar močiutė, geras draugas, bet kas, su kuo pasikalbėjus ar tiesiog pabuvus kartu jautiesi sustiprintas, padrąsintas, nepaliktas vienas, įgauni vilties ir jėgų žengti kitą žingsnį – tas ir galėtų būti mūsų geras ganytojas. Trumpai tariant, tai žmogus, kuriam mes rūpime. Kuriam ne vis tiek, kokie užaugsimė, kuriam ne vis tiek, kaip kalbame, jaučiamės, kaip sekasi mokslai, kaip klostosi gyvenimas, darbai... Kuris nepataikauja, išsako pagyrimą ar pastabą, ar kartu pasidžiaugia. Žinoma, pats Dievas yra mūsų visų Gerasis Ganytojas, bet turime padėkoti ir už tuos žmones, su kuriais įgyjame daugiau jėgų ir džiaugsmo gyventi. Kaip kad šiandien, sveikinant mamą – savo pirmąją ganytoją, kuriai tikrai mes rūpime.

“Mamai reikia pailsėti”

Po gimdymo aš girdėjau šiuos žodžius kiekvieną dieną.

Grįždamas namo iš darbo, jis iš karto ėjo plauti rankas ir pas vaiką. Ignoruodamas paruoštą vakarienę ant stalo ir naujausią laikraštį. Tada aš antrą kartą įsimylėjau savo vyrą.

„Mamai reikia pailsėti“ – šypsojosi jis, imdavo Andrių ant rankų ir nepaleisdavo, niūniuodamas dainelę, kol sūnus neužmigs.

„Mamai reikia pailsėti“ – mieguistai šnabždėdavo jis, keldamasis naktį, keisdamas vystyklius ir guldydamas šalia manęs mūsų turtą. Jis kantriai laukė, kol sūnus prisisotins ir švelniai paguldydavo jį į lovytę.

„Mamai reikia pailsėti“ – užraitydavo jis rankoves ir maitindavo mažą lepūnėlį šaukšteliu.

„Mamai reikia pailsėti“ – suruošdavo metukų Andrių pasivaikščioti, kad aš turėčiau galimybę praleisti laiką tyloje.

„Mamai reikia pailsėti“ – šnabždėjo jis į ausį besišypsančiam sūnui, reikalaujančiam paskaityti jam knygelę ir ėjo pasakoti jam pasakų.

„Mamai reikia pailsėti“ – jis tikrindavo paruoštus namų darbus ir paaiškindavo nesuprantamam Andriui reiškinius.

„Mamai reikia pailsėti“ – nutildė grįžusį iš išleistuvių mokykloje Andrių.

Kai tik pasigirdavo šie žodžiai, siela prisipildydavo neapsakomo švelnumo bangos, šildančios ir saugojančios nuo visokių buitinių rūpesčių ir nuovargio. Akyse kaupėsi laimės ašaros, kuriomis norėčiau pasidalinti su visu pasauliu.

Buvo ir trečias kartas, kai meilė vyrui užliejo mane su nauja jėga. Kai žodį „mama“ pakeitė „senelė“.

„Senelai reikia pailsėti!“ – ištarė jis anūkui, kai tas verkšleno pirmą kartą paliktas pas mus be mamos ir tėčio, ir pradėjo tyliai niūniuoti jam dainelę.

„Senelai reikia pailsėti!“ – pamirksėjo jis anūkui ir pradėjo ruošti meškeres į žvejybą su Andriaus pirmagimiu.

„Senelai reikia pailsėti!“ – su lengvu priekaištu jis ištiesė anūkui ausines, kad jo planšetė nerėkautų ant viso namo.

Anūkės gimimo jis jau nesulaukė. Vaikai paėmė mane pas save, atsisakė palikti vieną tuščiuose namuose.

Pirmą kartą paėmusi į rankas anūkę, aš apsverkiau. Man pasirodė, kad tuoj-tuoju išgirsiu tokį artimą balsą: „Senelai reikia pailsėti!“ Net atsigrėžiau, turėdama kažkokią kvailą gimusių vaizduotęje viltį.

Vakare, besiruošiant miegui, nugirdau Andriaus balsą: „Miegok, brangioji, miegok. Mamai reikia pailsėti!“ Aš atsikėliau ir tyliai atidariau duris: Andrius supo dukrą ant rankų, tyliai niūniuodamas jai dainelę. Tą pačią. Tėčio.

Jo su mumis jau nėra, bet jo žodžiai „mamai reikia pailsėti“ – gyvi.

Parapijos skelbimai

Gegužinės pamaldos

Gegužės mėnuo yra skiriamas Švč. M. Marijos garbei. Šiuo metu (karantine) šv. Mišių šventimas yra leidžiamas tik eilinėmis savaitės dienomis, sekmadieniais dar negalime rinktis šventimui... Tad Gegužinės pamaldas, kartu su šv. Mišiomis, švęsimė tik Pakuonio bažnyčioje, vakarais 18 val.

Vyresnio amžiaus žmones, esančius rizikos grupėje žmones, kviečiame savo namuose kreiptis į visų mūsų Motingą Mariją, prašyti jos maldos ir užtarimo visiems.

Dėkojame visiems, kurie rūpinatės savo parapija! Skambinate, domitės, galvojate, nepamirštate savo Namų – bažnyčios... Šiuo neįprastu, nelengvu karantino laiku Jūs taip pat paaukojate savų pinigų, padarote pavidimą. Tai nuostabu! Ačiū Jums! Žinokite ir visi visada žinokime tai, kad mūsų visų dėka Namai – bažnyčia gyvuoja. Ir šiuo neįprastu laiku, ir praėityje taip buvo, ir taip gyvuos ateityje.

Dėkojame visiems, kurie paskiriate savo parapijai 2% ar mažiau Gyventojų pajamų mokesčio! Ačiū Jums!

Pakuonio "Caritas" pagelbės

- drabužiais, batais (pvz.: kūdikiams, vaikams, įvairaus amžiaus žmonėms, vyrams ir moterims); daiktai (pvz.: buitiniai, neįgaliesiems vežimėliai, vaikštynės, vaikams vežimėliai ir pan.).

- priimame visus tinkamus naudoti daiktus, drabužius, batus, visa, kas gali būti naudinga, reikalinga kitiems žmonėms.

Atvykite adresu: Aušros g. 3 (Pakuonio parapijos namuose, antrame aukšte) antradieniais, penktadieniais ir šeštadieniais nuo 10 iki 13 val.

Balandžio mėn. mirusieji

Pakuonio parapijoje:

1. Aidis Kašiuba, 53 metų, gyvenęs Dvylikiuose.
2. Leonardas Kostas Čepulionis, 84 metų, gyvenęs Kudirkuose.

MAMOS PALAIMINIMAS

Dieve, sukurdamas visa, kas yra, savo kūrybos grožyje Tu sukūrei žmogų pagal savo panašumą; kaip vyrą ir moterį sukūrei juos. Dėkojame Tau ir grožimės Tavo kūrybos grožiu!

Dieve, norėdamas auginti visa, kas sukurta ir yra gera, Tu pakvietei ir žmogų būti bendradarbiu – kurti, gimdyti, mylėti ir rūpintis. Tavąją kūrybą nuostabiai ir paslaptinai išreiškia žmonės – tėtis ir mama. Dėkojame Tau už juos tokius!

Dieve, Tu esi matomas, pajuntamas, išgirstamas, paliečiamas. Visa tai mes patiriame pirmiausia per mamą ir tėtį, kuriuos Tu mums dovanoji, ir kuriems mes esame dovana. Tėvai mums yra Tavo paveikslas, Tavo rankos ir širdis. Atsiprašome, kad tai pamirštame!

Dieve, šiandien džiaugdamiesi savo tėveliais, ypatingai savo mama, turime prašymą: palaimink mano mamą! Palaimink kiekvieną mamą, močiutę, kiekvieną moterį! Tikiu, Tu visada jas laimini, Tu visada esi palaiminime jų ir kiekvieno kito. Šiandien, prašau, leisk ir man būti jas laiminančiu, kartu su Tavimi, kuris gyvena ir viešpatauja per amžius. Amen.

Apie mus daugiau rasite interneto svetainėje www.pakuonioparapija.lt

Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija, Tylos g. 18, LT-59319, Pakuonis, Prienų raj.

Tel.: 8 (319) 43323, 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

<http://www.pakuonioparapija.lt>

Parapijos banko sąskaita: Pakuonio Švč. M. Marijos ėmimo į dangų parapija; įm. kodas - 291288710,

AB DnB NORD bankas, kodas 40100, sąskaitos Nr. LT614010041100040782.

Paruošė kun. Rimas.